

Arrest

nr. 203 334 van 30 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Somalische nationaliteit te zijn.

Op 26 oktober 2015 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging in functie van haar echtgenoot die in België de subsidiaire bescherming kreeg op 13 februari 2015.

Op 12 januari 2016 weigerde de gemachtigde de aanvraag tot afgifte van een visum lang verblijf van 26 oktober 2015. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10.bis§2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet; van 08/07/2011, in werking getreden op 21/09/2011.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een tweetalig (Somatisch - Engels) huwelijkscertificaat, afgeleverd op 17/02/2014.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat het voorgelegd e document verscheidene fouten bevat in de Engelse tekst: "residance", "merried", "jugde",...

Overwegende dat ook de stempel van het Ministerie van Buitenlandse Zaken een fout bevat, "signutere" in plaats van "signature".

Overwegende dat gelet op deze elementen het voorgelegde document duidelijk frauduleus is.

Overwegende dat hierdoor niet voldaan is aan de vereiste authenticiteitsvoorwaarden van voorgelegde documenten.

Het voorgelegde document kan hierdoor niet weerhouden worden om de huwelijksband vast te stellen. Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“II.1.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat verwerende partij het neergelegde huwelijkscertificaat niet kan aanvaarden. De huwelijksband zou niet aangetoond zijn.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt:

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Eerst en vooral neemt verzoekende partij akte van het feit dat verzoekende partij in de thans bestreden beslissing een fraudeur wordt genoemd.

Wat er ook van mogen zijn verwerende partij maakt in casu geen toepassing van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet, aangezien Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn. Dit is immers een reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

Artikel 12bis (eigen onderlijning):

“ § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of

aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

II.1.4. Verwerende partij is aldus niet redelijk wanneer zij stelt dat het uittreksel uit het huwelijkscertificaat niet kan aanvaard worden. Verwerende partij aanvaardt immers geen enkel Somalisch document, aangezien de Somalische regering door België niet werd erkend. Geen enkel Somalisch document kan aldus worden gelegaliseerd aangezien steeds aan de authenticiteit wordt getwijfeld.

Het is dan ook juist in dergelijke gevallen dat verwerende partij toepassing moet maken van artikel 12bis §5 en 6 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan aldus geen enkel ander document neerleggen om hun huwelijksband te bewijzen. Verwerende partij maakt het verzoekende partij onmogelijk.

Verwerende partij kon in casu overgegaan zijn tot een persoonlijk onderhoud met de betrokken partijen, desgevallend via de Belgische ambassade...

Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, hetgeen onzorgvuldig en onredelijk is.

II.1.4. Verwerende partij dient in casu de verklaringen van de echtgenoot van verzoekende partij na te gaan om alsnog de huwelijksband te kunnen vaststellen.

De echtgenoot van verzoekende partij heeft immers onmiddellijk bij zijn asielaanvraag op 13 oktober 2014 aangegeven dat zij gehuwd zijn.

*Tijdens zijn asielaanvraag werd de echtgenoot van verzoekende partij gehoord op het CGVS dd. 05.02.2015. De echtgenoot van verzoekende partij vermeldde het volgende in haar gehoor:
CGVS p.23 [...]*

Zo blijkt duidelijk dat de man van verzoekende partij reeds voorafgaandelijk aan de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gewag gemaakt heeft van zijn huwelijk met verzoekende partij.

Ook in de beslissing dd. 13.02.2015 van het Commissariaat-generaal waarin de man van verzoekende partij subsidiaire bescherming wordt toegekend, staat uitdrukkelijk dat verzoekende partij gehuwd is met verzoekende partij:

‘Op 20 januari 2014 trouwde u met R.A.K., een meisje dat eveneens behoort tot de Madhiban groep.’

Dit spreekt ontegensprekelijk in het voordeel van verzoekende partij.

Ook kon verwerende partij overgegaan zijn tot een persoonlijk onderhoud met de betrokken partijen, desgevallend via de Belgische ambassade...

Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, hetgeen onzorgvuldig en onredelijk is.

II.1.6. Verzoekende partij heeft dus geenszins de Belgische asielinstanties trachtten te misleiden.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.”

In haar tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“II.2.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

II.2.2. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekende partij in België niet betwist.

II.2.3. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenote een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen ‘uitoefenen’.

Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij in België subsidiaire bescherming verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar echtgenoot in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

II.2.4. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

II.2.5. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

De middelen worden omwille van de onderlinge samenhang samen besproken.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de artikelen 10 en 12*bis*, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, [...].”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag indiende op grond van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet, in functie van haar voorgehouden echtgenoot aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

– dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

Verzoekster dient dan ook omdat zij haar aanvraag indiende in functie van haar voorgehouden Somalische echtgenoot, haar huwelijksband aan te tonen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het determinerend motief om de aanvraag voor een visum lang verblijf af te wijzen, ligt in het gegeven dat verzoekster ter staving van haar huwelijksband een Somalische huwelijksakte overmaakte met schrijffouten in de tekst en in de officiële stempel van dit document waardoor de authenticiteit van het document niet verzekerd is.

Verzoekster meent dat de gemachtigde onterecht geen toepassing heeft gemaakt van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat België geen enkel Somalisch document legaliseert omdat de Somalische regering door België niet wordt erkend en hierdoor steeds aan de authenticiteit wordt getwijfeld. Zij meent dat de gemachtigde haar had kunnen uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud om zich ervan te vergewissen dat zij en haar echtgenoot wel degelijk zijn gehuwd. Zij wijst er ook op dat haar echtgenoot reeds op het moment van zijn verzoek tot internationale bescherming had aangegeven gehuwd te zijn met een persoon met identieke identiteitsgegevens als de hare.

In casu heeft de gemachtigde onderzocht of het voorgelegde huwelijkscertificaat als geldig bewijs van de huwelijksband kan worden aanvaard. De gemachtigde was echter van mening dat dit niet het geval was omdat de akte schrijffouten in de tekst en op de officiële stempel bevat. De gemachtigde meent bijgevolg dat de authenticiteit van het document niet is gevrijwaard en er sprake is van een frauduleuze handeling.

Artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [4 met betrekking tot die band]4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.”

Artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Deze bepalingen voorzien aldus, wat de gezinshereniging met een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet betreft, in een getrappt systeem voor het leveren van het bewijs van de huwelijksband. Het uitgangspunt is dat het bewijs van de huwelijksband moet worden geleverd door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. Indien wordt vastgesteld dat dit bewijs niet kan worden geleverd, kan ook rekening worden gehouden met “andere geldige bewijzen” die ter staving van de huwelijksband worden overgelegd. Indien aannemelijk wordt gemaakt dat evenmin “andere geldige bewijzen” ter staving van de huwelijksband kunnen worden vorgelegd, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

Verzoekster had de mogelijkheid de gemachtigde ervan op de hoogte te brengen dat zij geen document betreffende haar huwelijk kon voorleggen en de redenen uiteen te zetten waarom zij dit niet kon. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster dit niet voorhield. Integendeel, zij legde een zogenaamde Somalische huwelijksakte voor met schrijffouten in de tekst en op de officiële stempel zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Gelet op de fouten in de stempel en de tekst kon de gemachtigde op kennelijk redelijke wijze oordelen dat er vraagtekens geplaatst konden worden bij de authenticiteit van deze huwelijksakte. Indien verzoekster verkiest gebruik te maken van officiële documenten, lijkt het de Raad vanzelfsprekend dat een vals stuk hiervoor niet in aanmerking komt. Het gegeven dat in de tekst de woorden “residence”, “married” en “judge” staan en op de stempel geschreven staat “signutere” wat verzoekster overigens niet betwist en wat blijkt uit het stuk in het administratief dossier, kon door de gemachtigde redelijkerwijze gezien worden als een duidelijke aanwijzing dat het document niet door een officiële instantie werd opgesteld. Zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat bijna geen Somalische stukken door België gelegaliseerd worden, dan nog had verzoekster de mogelijkheid af te zien van het voorleggen van een frauduleus stuk en de redenen uiteen te zetten waarom ze geen document betreffende haar huwelijk kon voorleggen. Verzoekster is *in casu* zelf onzorgvuldig geweest door gebruik te maken van documenten met schrijffouten in de officiële stempel en in de tekst die erop wijzen dat het document niet authentiek is.

Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde toepassing had moeten maken van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet en haar had moeten uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud of had rekening moeten houden met de verklaringen in het asioldossier van haar voorgehouden echtgenoot, benadrukt de Raad dat het verzoekster toekwam om in het kader van haar visumaanvraag te argumenteren waarom zij geen “ander geldig bewijs” van de huwelijksband kan voorleggen. Zij toont dit niet aan. Slechts in het geval dat zij vooraf aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen “andere geldige bewijzen” kon neerleggen, zou er een verplichting kunnen bestaan in hoofde van de gemachtigde om haar uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud of een verplichting tot bijkomend onderzoek waarbij desgevallend het asielrelaas van de voorgehouden echtgenoot had kunnen betrokken worden. Uit wat vooraf gaat blijkt dat zij dit niet heeft aangetoond.

Verzoekster maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Verzoekster toont geen schending van de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet *iuncto* de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel aan.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat gezien het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In ieder geval veronderstelt het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of verzoekster het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van het EVRM aantoont waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Hierbij dient erop te worden gewezen dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermingswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ("lawful and genuine marriage", zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 6)

Verzoekster meent dat het familieleven is aangetoond en dat de gemachtigde moest nagaan of zij en haar voorgehouden echtgenoot hun familieleven kunnen uitoefenen waarbij verzoekster erop duidt dat, nu haar voorgehouden echtgenoot subsidiaire bescherming heeft gekregen, een familieleven in Somalië onmogelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing kennis had of had moeten hebben van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde waar hij het voorgelegde huwelijkscertificaat niet weerhiel als bewijs van een huwelijksband. Er werd verder reeds vastgesteld dat ook niet blijkt dat verzoekster aannemelijk maakte niet in mogelijkheid te zijn "*andere geldige bewijzen*" van de huwelijksband voor te leggen.

Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven, of ten onrechte geen belangenafweging heeft gemaakt in het licht van een eventuele positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Enig onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Verzoekster bewijst niet dat de persoon die zij wenst te vervoegen haar echtgenoot is. Bijgevolg toont zij evenmin aan dat zij zich door deze band kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Zij toont immers niet aan familie te zijn of deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in functie van wie zij haar aanvraag indiende. *In casu* stelt de Raad vast dat de gemachtigde een onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven, en heeft vastgesteld dat verzoekster dienaangaande enkel een huwelijksakte heeft voorgelegd waaraan fraude is te pas gekomen, zodat er geen huwelijksband werd aangetoond. De Raad heeft *supra* reeds de redelijkheid en zorgvuldigheid van dit standpunt aangenomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM *iuncto* de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het staat verzoekster vrij om een nieuwe visumaanvraag in te dienen waarbij zij “*andere geldige bewijzen*” van de huwelijksband kan voorleggen of waarbij zij alsnog kan aannemelijk maken dat zij evenmin in redelijkheid dit bewijs kan voorleggen om vervolgens te verzoeken dat zij wordt uitgenodigd voor een persoonlijk gesprek over de door haar ingeroepen huwelijksband.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES